

i mellemstore Provinsbyer. Man har i de københavnske Blade anført, at Mælkeprisen her er betydelighøjere end f. Eks. i svenske Byer, ogsaa højere end i en By som Stockholm. Det er ganske rigtigt, at den er det, men det skyldes ganske simpelt de Omkostninger, der løber paa. I Stockholm standsede man paa et meget tidligt Tidspunkt af Krigen med den Udvikling, der var i Gang i Retning af at komme ind paa en noget lignende Fremgangsmaade som den, der benyttes i København, hvor man bruger Flasker, Opbæring o. s. v., hvilket fordyrer Varen i meget høj Grad. Man ansaa det derovre ikke for naturligt under de nuværende Forhold at gaa til saa store Omkostninger ved Mælkens Ombringning; derfor er Prisen noget billigere der. Men nu har man ogsaa her Opmærksomheden henvendt paa dette Forhold, og man har nedsat et Fællesudvalg, der skal overveje det hele Spørgsmaal. Man har henvendt sig til Ministeriet i saa Henseende, og Ministeriet har gjort opmærksom paa, at medens det var urigtigt at søge at træffe Foranstaltninger, der kun animerer i al Almindelighed til Brugen af Mælk til voksne, sunde Personer, er det naturligt at træffe Foranstaltninger, der kan lette Brugen af Mælk for ubemidlede syge og ubemidlede Børn, ligesom det er rimeligt, at man i Tider som disse sørger for, at Mælken ikke paa Grund af Omkostninger er dyrere end allerhøjest nødvendigt. Man har fra Ministeriets Side fremhævet, at hvis man under Forhandlingerne om en anden Ordning skulde ønske Ministeriets Bistand i saa Henseende, var man dertil meget villig. En Skrivelse i den Retning er afgaaet fra Landbrugsministeriet, efter at Sagen har været gjort til Genstand for Forhandling mellem Landbrugsministeren og mig.

Saaledes som Lovforslaget her foreligger, er det enstemmigt vedtaget af det andet Ting, og jeg vil ogsaa meget anbefale det til Vedtagelse i dette høje Ting. Som jeg begyndte med at sige, udløber den nugældende Lov med Slutningen af denne Maaned, og det vil være af den største Vigtighed, at Sagen bliver fremmet ekstraordinært hurtigt.

Johannes Jensen: Efter at den højtærede Indenrigsminister nu har gjort Rede for Lovforslagets Indhold, kan jeg fatte mig ganske kort. Jeg vil dog gerne minde om, at den Bestemmelse i den første Paragraf, hvorefter der stilles 500 000 Kr. til Indenrigsministerens Raadighed til Forde-

ling mellem de Kommuner, som maatte være eller blive særlig vanskelig stillede, her gaar igen for tredje Gang; det er tredje Aar, dette Beløb staar til Raadighed. Det var vistnok første Gang saaledes, at der var adskillige Kommuner — det er jo navnlig Købstadkommuner, der her kommer i Betragtning —, hvis Opmærksomhed det var undgaaet, at denne halve Million Kroner stod til Raadighed, og det førte til, at de forholdsvis faa Kommuner, der indgav Ansøgning, maaske fik lidt rigeligt. Jeg antager, at der i Fjor var adskillige flere Ansøgere, i hvert Fald blev der mindre til de enkelte Ansøgere, og det kan være, at der i Aar vil komme endnu flere Ansøgere og altsaa blive endnu mindre Beløb til de enkelte Kommuner. Men naar der kommer flere Ansøgninger, vil det selvfølgelig blive vanskeligere for Ministeriet ikke alene at skønne over, hvilke Kommuner der bør komme i Betragtning, men ogsaa over, hvorledes Pengene skal fordeles mellem de Kommuner, man overhovedet mener bør have et Bidrag. Jeg nærer selvfølgelig ikke Tvivl om, at man vil tage alle mulige Hensyn, naar denne Fordeling skal finde Sted, men jeg vil gerne have Lov at henstille, at man ikke udelukkende og ikke fornemmelig gaar efter de Beløb, som de paagældende Kommuner anvender i Anledning af Dyrtiden og i Anledning af Arbejdsløsheden, men at man ogsaa hæfter Øjet noget ved, hvilken Evne de paagældende Kommuner har til at bære disse Udgifter. Thi i den Henseende er den Skatteprocent, vi læser om i Bladene, ikke den absolutte Maalestok for Kommunernes Evner. For det vil altid være saaledes, at i de Kommuner, hvor der er forholdsvis faa store Skatteydere og mange smaa Skatteydere, maa Ligningsmyndighederne anstrenge sig i særlig Grad, og de vil der være henviste til at gaa til mindre Nedsættelser og foretage større Forhøjelser, end de ellers vilde være tilbøjelige til at gaa til. Jeg henstiller derfor til den højtærede Indenrigsminister, at man ved Udmaalingen af de Tilskud, der her bliver Tale om, ikke mindst tager i Betragtning de forskellige Kommuners Evne til at bære de Byrder, som Dyrtiden og Arbejdsløsheden fører med sig.

Lovforslagets § 2 gaar jo ud paa, at der kan ydes et Tilskud til Kommunerne fra Statens Side af i alt 1 Kr. pr. Indbygger for de 5 Maaneder, der er tilbage af indeværende Finansaar. Det vil med andre Ord sige, at det er det samme Beløb, som ifølge den gældende Dyrtidslov